

Arrest

nr. 118 080 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds van de beslissing van 8 juli 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2012 dient de verzoekster, samen met haar gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) neemt op 10 oktober 2012 een beslissing waarbij de voornoemde aanvraag ten aanzien van de verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 100 246 van 29 maart 2013.

Op 17 januari 2013 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvragen van 15 juni 2012 en 17 januari 2013 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 augustus 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2012 en op 17.01.2013 werden ingediend en op 07.02.2013 en op 08.02.2013 en op 11.02.2013 werden geactualiseerd door :

N(...), K(...) A(...)

nationaliteit: Azerbeidzjan

geboren te L(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit zou bezitten, maar dat zij niet in het bezit zou zijn van enig identiteitsdocument. Het zou dan ook met die reden zijn dat een erkenning als apatride zou zijn opgestart voor betrokkene. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij effectief een procedure tot staatloosheid zou hebben opgestart voor de rechtbank van Eerste Aanleg.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt bovendien dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden dooreen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Het voorgelegde stuk, met name de bijlage 26, kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien een bijlage 26 afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door haar verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Wat betreft de voorgelegde kopie van het paspoort en van de bijlage 26 van haar echtgenoot, Dhr. C(...) H(...) en een kopie van het paspoort van haar meerderjarige zoon C(...) S(...), deze documenten kunnen niet aanvaard worden als zijnde een bewijs van de identiteit van N(...), K(...) A(...) aangezien deze documenten geen betrekking hebben op de identiteit van betrokkene. Zij dient haar eigen identiteit en nationaliteit te bewijzen aan de hand van een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoening voorde afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 8 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster eveneens de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen maken de tweede en derde bestreden beslissing uit. Zij werden aan de verzoekster, middels een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 7 augustus 2013 en zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van L(...) J(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

N(...), K(...) A(...) en geboren te zijn te L(...) op (...), en van nationaliteit Azerbeidzjan te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot ‘procedure afgesloten, zonder voorwerp’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29.04.2011. Bovendien kreeg betrokkene op 08.07.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2013, haar betekend op 05.03.2013.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2013, haar betekend op 05.03.2013.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat in voorliggende zaak geen kosten worden ten laste gelegd en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding aan de verzoekster ten laste te leggen.

2.2 Het administratief dossier neergelegd in de voorliggende zaak betreft een aanvulling van het administratief dossier neergelegd in de zaak met rolnummer 134.888.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Voorafgaandelijk

Wat de beslissing *“houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod”* betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering definieert als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vast stelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. In artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat de verzoekster niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan doordat zij geen gevolg gaf aan een eerder om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen in éénzelfde document, zoals ook hier het geval is, aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan.

De eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod impliceert dan ook geenszins dat ook de verwijderingsbeslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) onwettig zou zijn.

3.2 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekster citeert de motieven van de eerste bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag dd. 15 juni 2012 niet zou vergezeld zijn met een kopie van het internationaal erkend paspoort van verzoekende partij.

Nochtans werd in de initiële aanvraag dd. 15 juni 2012 (Cf. Stuk 4) door de vorige raadsman van verzoekende partij wel degelijk een kopie van het paspoort gevoegd. Als stuk 65 werd een kopie van het paspoort van N(...) K(...) gevoegd.

Verwerende partij spreekt over de 'geboorteakte' van verzoekende partij, nochtans werd deze niet gevoegd bij de initiële aanvraag.

De verwerende partij heeft op een volledig verkeerde wijze die alleszins niet aanvaardbaar is in rechte, geargumenteed.

De verwerende partij heeft immers de identiteit/nationaliteit zogenaamd niet kunnen afleiden - ofschoon de stukken in het administratief dossier ter zake zeer duidelijk zijn.

In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en met het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij beantwoordt dus meerdere van de motieven van verzoekende partijen waarom zij meent dat de aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de identiteit/nationaliteit niet aangetoond werd, volledig verkeerd.

Het juridische motief waarop de beslissing steunt is dan ook pertinent verkeerde (niet toepasselijke) wetgeving.

Het materiële juridische motief waarop de thans bestreden beslissing steunt is dan ook niet in rechte aanvaardbaar.

Aangezien alzo een juridisch motief dat in rechte niet aanvaardbaar is gehanteerd wordt om te motiveren dat de aanvraag in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk zou zijn, strijdt de bestreden beslissing niet alleen dit artikel, maar eveneens de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Hierdoor is de gehele beslissing gevitieerd en dient deze vernietigd te worden”.

De verzoekster voert aan dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld zou zijn van een kopie van het internationaal erkend paspoort. Zij stelt dat zij wel degelijk een kopie van het paspoort heeft voorgelegd dat als een stuk 65 bij de initiële aanvraag van 15 juni 2012 werd gevoegd. Tevens ontkent de verzoekster dat zij een geboorteakte bijvoegde. Door zich op dergelijk foutieve motivering te steunen, zou de verweerder artikel 9bis, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel hebben geschonden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad vooreerst op dat hij in dit kader niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekster eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

In casu wordt de onontvankelijkheid van verzoeksters aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de volgende gronden gesteund:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit zou bezitten, maar dat zij niet in het bezit zou zijn van enig identiteitsdocument. Het zou dan ook met die reden zijn dat een

erkenning als apatride zou zijn opgestart voor betrokkene. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij effectief een procedure tot staatloosheid zou hebben opgestart voor de rechtbank van Eerste Aanleg.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt bovendien dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden dooreen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Het voorgelegde stuk, met name de bijlage 26, kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien een bijlage 26 afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door haar verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Wat betreft de voorgelegde kopie van het paspoort en van de bijlage 26 van haar echtgenoot, Dhr. C(...) H(...) en een kopie van het paspoort van haar meerderjarige zoon C(...) S(...), deze documenten kunnen niet aanvaard worden als zijnde een bewijs van de identiteit van N(...), K(...) A(...) aangezien deze documenten geen betrekking hebben op de identiteit van betrokkene. Zij dient haar eigen identiteit en nationaliteit te bewijzen aan de hand van een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voorde afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

De verzoekster stelt dat zij wel degelijk een kopie van een paspoort voorlegde en verwijst hiertoe naar een "stuk 65" dat bij de aanvraag van 15 juni 2012 zou zijn gevoegd.

Nazicht van het administratief dossier leert dat in de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 15 juni 2012 (met stempel van de stad Antwerpen 'ingekomen 25 juni 2012' en aangebrachte streepjescode) een inventaris is bijgevoegd waarin stuk 65 wordt omschreven als "identificatiebewijs N(...) K(...)" terwijl in diezelfde aanvraag met betrekking tot verzoeksters zoon een stuk 66 is opgenomen in de inventaris met als omschrijving "kopie paspoort T(...) S(...)". Reeds uit de gehanteerde bewoording van de aanvraag dd. 15 juni 2012 blijkt dus dat voor de verzoekster slechts een "identificatiebewijs" wordt gevoegd terwijl voor haar zoon een kopie van het paspoort wordt voorgelegd. Het stuk 65, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, betreft duidelijk geen kopie van een paspoort. Hoewel verzoeksters zoon van Armeense nationaliteit is en de verzoekster verklaart de Azerbeidjaanse nationaliteit te hebben, zijn de verschillen tussen beide documenten zeer markant en kunnen deze niet worden verklaard door het enkele feit dat een andere nationaliteit voorligt. Het als stuk 65 gevoegde identificatiebewijs betreft een kopie van een oud en verformfaaid document, opgesteld in cyrillisch schrift waar geen enkele foto van de verzoekster, noch de vingerafdrukken, op zijn terug te vinden maar dat als datum van afgifte wel duidelijk het decennium 1960 vermeldt. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat het bij de aanvraag voorgelegde document een kopie van een paspoort zou zijn en de titel van het document wijst er op dat het om een attest van geboorte gaat. De verzoekster brengt alleszins geen enkel concreet element aan dat het tegendeel bewijst.

Volledigheidshalve en louter ten overvloede merkt de Raad op in een ongenummerd stuk dat onmiddellijk voorafgaand aan het stuk 65 in de aanvraag ook een studentenkaart is toegevoegd op naam van de verzoekster. Ook van dit stuk toont de verzoekster echter geenszins aan dat het een bewijs van de identiteit zou vormen zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met de loutere affirmatie dat het stuk 65 wel degelijk een kopie van een paspoort zou betreffen en de loutere ontkenning dat er een geboorteakte zou zijn voorgelegd, terwijl zulks niet blijkt uit het administratief dossier en terwijl de verzoekster op geen enkele wijze haar bewering concreet aannemelijk maakt, slaagt de verzoekster er niet in aan te tonen dat er *in casu* zou zijn uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

De beweringen van de verzoekster stroken bovendien niet met het gegeven dat in de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 17 januari 2013 uitdrukkelijk wordt vermeld dat "Mevrouw N(...) K(...) A(...) bezit de Azerbeidjaanse nationaliteit, maar is niet in het bezit van enig identiteitsdocument."

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet de Raad dan ook concluderen dat de verzoekster met haar kritiek ter zake niet aantoonde dat de bestreden beslissing zou steunen op incorrecte gronden of dat de verweerder bij de beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat *in casu* op kennelijke onredelijke wijze zou zijn besloten tot de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvragen in hoofde van de verzoekster.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet. Ook de daaruit afgeleide schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster verschaft hierbij de volgende toelichting:

"Ingevolge de onontvankelijkheidsbeslissing levert de verwerende partij dan ook onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten af aan verzoekende partij

11.2.2 De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

11.2.3. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. Zij zouden het land moeten verlaten volgens verwerende partij.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.2.4. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

11.2.5. Verwerende partij is duidelijk niet nagegaan dat verzoekende partij nog familie in België heeft wonen.

Nochtans werd dit uitdrukkelijk vermeld in de aanvraag en aanvulling dd. 17 januari 2013.

"Daarnaast wonen de dochter en kleinkind van eerste en tweede verzoekende partij in België waardoor een terugkeer om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in te dienen, een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Hoewel Uw dienst telkens stelt dat dit slechts een tijdelijke verwijdering van elkaar in houdt, toont de praktijk eerder dat wanneer een aanvraag vanuit het land van herkomst wordt ingediend deze zeiden wordt toegekend. Hetgeen een permanente verwijdering zou betekenen van verzoekende partijen en hun dochter en kleinkind. Bovendien is de moeder/oma van eerste/derde verzoeker, T(...) G(...) met verblijfsrecht in België, overleden in België en werd zij in Antwerpen begraven. Het feit dat zij dit graf niet meer zouden kunnen bezoeken, is eveneens een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de humanitaire aanvraag ex artikel 9bis in België wordt ingediend."

Het spreekt voor zich dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij zou immers gescheiden worden van haar schoonfamilie.

Dit is niet correct!

De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd. Het middel is ernstig en gegrond."

In de aanhef van het tweede middel stelt de verzoekster duidelijk dat dit middel enkel het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De verzoekster meent dat de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden doordat de verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten niet is nagegaan of zij hier in België familie heeft. Dergelijk familieleven zou de verzoekster hebben aangehaald in haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is volgens de verzoekster tevens vanzelfsprekend dat de tenuitvoerlegging van dit bevel een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM aangezien zij van haar schoonfamilie zou worden gescheiden.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dit is de tweede bestreden beslissing bevat de volgende feitelijke en juridische gronden:

"In uitvoering van de beslissing van L(...) J(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

N(...), K(...) A(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

(...) tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'procedure afgesloten, zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 29.04.2011. Bovendien kreeg betrokkene op 08.07.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2013, haar betekend op 05.03.2013."

De verzoekster betwist deze motieven niet. Zij gaat niet in op de overwegingen die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de verzoekster haar wettelijke verblijfsstermijn heeft overschreden en zich derhalve in het in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalde geval bevindt, staat dan ook buiten betwisting. Evenmin wordt het ter discussie gesteld dat de verzoekster geen gevolg gaf aan het reeds op 5 maart 2013 aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er is op geen enkele wijze aangevoerd noch aangetoond dat *in casu* de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zouden zijn op het geval van de verzoekster.

De verzoekster toont derhalve niet aan dat de tweede bestreden beslissing op incorrecte gegevens zou berusten.

In de mate dat de verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht geschonden is, kan gesteld worden dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekster verwijst naar de aanwezigheid van haar schoonfamilie in België, doch zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk in hoeverre deze familiale banden in België afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststellingen van de verweerder ter zake dat de verzoekster haar wettelijk verblijf heeft overschreden en dat zij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde.

Te dezen dient er op te worden gewezen dat de verweerder niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat in het geval omschreven onder punt 2° van deze bepaling, een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd.

De verzoekster toont niet aan op welke wijze de enkele aanwezigheid van de schoonfamilie in België de verweerder ertoe zou moeten brengen om in weerwil van de gebonden bevoegdheid waarover hij ter zake beschikt, af te zien van het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster beperkt zich tot loutere affirmaties en een theoretische betoog die echter geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing niet zou zijn gebaseerd op een correcte feitenvinding of dat deze beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

Waar de verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad er op te wijzen dat de verzoekster er niet zomaar kan vanuit gaan dat haar familieband met haar schoonfamilie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Om dit te beoordelen dient te worden nagegaan of de banden tussen de verzoekster en haar schoonfamilie dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is met deze familieleden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Uit de zeer beperkte gegevens die de verzoekster in het verzoekschrift uiteenzet en die blijken uit het administratief dossier, kan niet afgeleid worden dat de verzoekster een familieleven heeft met haar schoonfamilie in de zin van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM biedt bovendien geen absolute bescherming tegen inmengingen in het privéleven.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het familieleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak.

Wanneer het recht op een familieleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de

gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gul/Zwitserland). De verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar schoonfamilie elders te verblijven.

De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat de verzoekster enig verkregen verblijfsrecht ontnomen wordt en de beweerde scheiding van haar schoonfamilie vloeit reeds voort uit het in de tweede bestreden beslissing vermelde bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding met de schoonfamilie niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, nr. 15 576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002r nr. 104 270 en cf. M. VAN DE PUTTE "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994 , 3-16) en staat deze scheiding los van de tenuitvoerlegging van het thans afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de verzoekster niet onwetend kan zijn omtrent het feit dat zij nog steeds gevolg dient te geven aan het eerder afgeleverde bevel. Het bestuur diende bijgevolg *in casu* geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd dat er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaat om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr. 130.936).

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong of elders een familieleven te leiden. De verzoekster maakt zulks op geen enkele wijze concreet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf; hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

11.3.2. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

11.3.4. Het is onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

Uit de thans bestreden beslissing lijkt verwerende partij volledig uit het oog te verliezen zoals aangeven in de aanvraag tot regularisatie dd. 17 januari 2013 dat de schoonzus van verzoekende partijen en de kleinkinderen in België wonen. Ook de schoonmoeder van verzoekende partij is alhier begraven.

Verwerende partij is perfect op de hoogte van de familiale situatie van verzoekende partij en toch legt zij een inreisverbod van drie jaar op aan verzoekende partij.

Verzoekende partij zou dus minstens drie jaar haar familie niet meer kunnen bezoeken. Ook de kleinkinderen in België zouden voor minstens drie jaar van hun oma onttrokken worden.

Verzoekende partij meent dan ook dat artikel 8 EVRM in casu geschonden is, minstens dat de thans bestreden beslissing onzorgvuldig genomen werd door een inreisverbod op te leggen van drie jaar zonder dat deze afdoende gemotiveerd werd.

11.3.5. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het middel is ernstig en gegrond."

De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een derde middel stelt ze een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat de verwerende partij niet verduidelijkt heeft waarom een maatregel van inreisverbod wordt opgelegd en waarom gekozen wordt voor de maximale termijn. Zij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 27 november 2012 waarin de Raad zou hebben geoordeeld dat er op kennelijk onredelijke wijze een maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd zonder enig onderzoek en motivering naar de specifieke omstandigheden.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 november 2012 en eveneens een stuk uit dit arrest citeert in haar verzoekschrift, dient opgemerkt te worden dat er expliciet werd aangegeven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoeker tijdens een verhoor heeft aangegeven dat zijn familie in België verblijft. De Raad oordeelde dat de verwerende partij hieromtrent diende te motiveren.

In casu toont verzoekster niet aan zich in dezelfde situatie te bevinden. Bovendien toont zij niet aan dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar zij verwijst enige precedentswaarde zou hebben.

Het geviseerde inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 3 van Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In

die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

"Gelet op hetgeen voorafgaat dient prima facie te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 101 422, d.d. 23 april 2013)

Er dient te worden gewezen op het feit dat ook ten aanzien van verzoeksters echtgenoot en kind een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Uit het administratieve dossier blijkt prima facie niet dat verzoekster nog een gezinsleven vormt met andere personen in België. Evenmin toont zij dit aan in haar verzoekschrift.

Daar de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van het hele gezin, maakt verzoekster niet aannemelijk in welke context melding diende te worden gemaakt van artikel 8 EVRM.

Het derde middel is niet ernstig."

De verzoekster voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan wat de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod betreft. Zij meent dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door een maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. De verzoekster wijst er op dat de verweerder uit het oog verliest dat zij in haar verblijfsaanvraag van 17 januari 2013 heeft aangegeven dat haar schoonzus en kleinkinderen in België wonen en dat haar schoonmoeder hier is begraven, daar waar een inreisverbod van drie jaar inhoudt dat de verzoekster deze familie gedurende drie jaar niet kan komen bezoeken.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet en dit in weerwil van het feit dat de verweerder door verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de hoogte was van de aanwezigheid van de genoemde familieleden in België. Waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekster en de duur van het inreisverbod, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De verweerder kon, in het licht van de specifieke omstandigheden die hem ter kennis waren op het ogenblik van het treffen van het bestreden inreisverbod, niet volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft.

Waar de verzoekster echter stelt *"de gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd"* en in de mate dat zij daarmee de gehele bijlage 13sexies met inbegrip van het bevel om het grondgebied te

verlaten bedoelt, kan de Raad niet volgen. Onder punt 3.1 werd reeds uitvoerig toegelicht dat de beslissing tot inreisverbod een afzonderlijke beslissing uitmaakt, ook al wordt deze samen met de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten in eenzelfde instrumentum ter kennis gebracht aan de betrokken vreemdeling (cf. RvS 10 oktober 2013, nr. 225 056).

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. *In casu* verwijst de verzoekster naar de aanwezigheid van haar schoonzus en kleinkinderen in België en niet naar de aanwezigheid van haar echtgenoot en zoon. De repliek dat er geen scheiding voorligt met haar echtgenoot en zoon, is dan ook niet ter zake dienend.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen aanleiding geeft tot de vernietiging van de derde bestreden beslissing.

3.5 In een vierde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekster de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“11.4.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

11.4.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. ”

11.4.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

11.4.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden vooraf gegaan door een gehoor.

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord, had zij geweten dat verzoekende partij nog familie in België heeft.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.4 De Raad stelt vooreerst vast dat het vierde middel enkel gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet tegen het daarvan te onderscheiden inreisverbod.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die volgens de verzoekster werd genomen met miskennen van de hoorplicht, vloeit voort uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zij betreft de louter feitelijke vaststelling dat de verzoekster haar wettelijke verblijfstermijn heeft overschreden en zich dus op illegale wijze op het grondgebied bevindt. Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is niet van toepassing wanneer het de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Ook uit het feit dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling een schriftelijke of een mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering die gepaard gaat met een inreisverbod kan vragen, kan niet worden afgeleid dat deze vreemdeling voorafgaand aan het nemen van een dergelijke beslissing moet worden gehoord.

De verzoekster kan zich te dezen dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht.

Zoals de verzoekster zelf aangeeft, legt artikel 41 van het Handvest van de grondrechten normen op die dienen te worden gerespecteerd *“door de instellingen, organen en instanties van de Unie”*. In zoverre de verzoekster voorts betoogt dat de hoorplicht zoals opgenomen in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ook moet worden beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekster niet aantoonde dat dit algemeen rechtsbeginsel dan onverkort geldt.

In dit verband moet worden geduoid dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, dat volgens de verzoekster een veruitwendiging is van dit algemeen rechtsbeginsel, ook uitdrukkelijk is voorzien dat de hoorplicht enkel van toepassing is indien jegens een rechtsonderhorige een nadelige individuele maatregel wordt genomen. De verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat de vaststelling van haar illegaal verblijf en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een voor haar nadelige maatregel is. Deze beslissing heeft immers niet tot gevolg dat de verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en bovendien wordt in het thans bestreden bevel uitdrukkelijk het volgende geduoid:

“Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2013, haar betekend op 05.03.2013.”

Deze vaststelling staat buiten betwisting. Gelet op het feit dat de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013 los staat van de uitvoerbaarheid van het thans bestreden bevel en het niet blijkt dat de verzoekster sinds het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013 enig wettig verblijf heeft gehad in het Rijk, kan niet worden aangenomen dat het thans bestreden bevel van 8 juli 2013 een voor de verzoekster nadelige maatregel uitmaakt.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekster zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste en tweede bestreden beslissing verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 houdende afgifte van een inreisverbod van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE